

Efendimizin mesuliyet hassasiyeti

Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) üzerindeki mesuliyetin ağırlığını o derece idrak ediyordu ki Hûd Sûresi nazil olunca mübarek sakalındaki beyazlar kısa zamanda fazlalaşmaya başlamıştı. Kendilerine sordular:

“Ya Resûlallah, mübarek sakalınız son günlerde fazlaca beyazlaşmaya başladı?”

Efendimiz cevap verdi: “Hûd suresi beni ihtiyarlattı!” Tekrar sordular: “Hangi âyeti?” Şu cevabı verdi:

“Festakim kemâ ümirte: ‘Ne fazla, ne eksik, tam emrolduğun gibi dosdoğru ol!’” (Hûd Suresi, 11/112)

En büyük mesuliyet insanı Peygamber Efendimiz, tebliğinin her aşamasında muhataplarında sorumluluk duygusuna vurgu yapmıştır. Zira sorumluluk duygusuna sahip kimseler, şuurlu ve dikkatli hareket ederler. Efendimiz, bazen bütün Müslümanları içine alacak şekilde, bazen de az veya çok belli bir topluluğu ihtiva edecek tarzda insanların sorumlu olduğunu belirtmiştir. Bazen de tek bir kişiye sorumluluğunu hatırlatmıştır.

Musab b. umeyr

Resûl-i Ekrem Efendimiz etrafındaki fertleri sorumluluk duygusuyla olgunlaştırmış ve onları toplumun faydalı bir unsuru hâline getirmiştir. Sahabe’nin bütün hareket ve yaşayışlarında Peygamberimiz tarafından talim ve telkin edilen sorumluluk duygusunun izlerini görmek mümkündür. O sahabe efendilerimizden birisi **H. Mus’ab b. Umeyr’dır** (radiyallâhu anh). Mekkeli zengin bir ailenin çocuğu olan H. Mus’ab, nazik, medeni ve çok yakışıklı bir gençti. Ailesinin bütün imkânlarını terk ederek Müslüman oldu.

Birinci Akabe Biatı’ndan sonra, Medineli Müslümanlarla birlikte Peygamberimiz, Kur’ân okutması ve İslâm’ı öğretmesi için H. Mus’ab b. Umeyr’i gönderdi. H. Mus’ab, Medine’de H. Es’ad b. Zürâre’nin evinde misafir kalıyordu. Bütün gayretini İslâm’ı anlatmaya sarf eden mesuliyet insanı H. Mus’ab, Es’ad b. Zürâre’nin rehberliğinde Medine’nin ileri gelenleriyle görüşüyor ve İslâm’ı anlatıyordu. Medine’de pek çok kimse Müslüman olmuştu.

/Herkül.org

Darül erkam

Allah Resûlü, risaletin ilk günlerinde Mekke’deki gerginliği tırmandırmama adına mü’minleri ibadet ve müzakere için şehir dışında gözden ırak yerlere yönlendirmişti. Bir müddet sonra onların Mekke’den çıkışını fark eden müşrikler, kendilerini takip etmeye ve gittikleri yerlerde de onlara sataşım saldırmaya başlamışlardı. Bunun üzerine O (aleyhissalâtu vesselâm), gelişmeyi ashâbıyla istişâreye açmıştı. Mecliste hazır bulunanlardan birisi de **on beş yaşındaki H. Erkâm İbn-i Ebi’l-Erkâm’dı** (radiyallahu anh). H. Erkâm, Mekke’deki şirkin ve zulüm düzeninin önderlerinden Ebû Cehil’in yakın akrabasıydı ve o, yakın uzak demeden kimseye göz açtırmıyordu. Buna rağmen H. Erkâm, problemin çözümü adına inisiyatif almış ve Safa tepesindeki evini, tebliğ, eğitim ve toplantı için Allah Resûlü’nün kullanımına tahsis etmeye karar vermişti.

Bütün risklerine rağmen onun aldığı bu inisiyatif, çok büyük hizmetlere kapı aralamıştı. Allah Resûlü hem İslâm’a meyilli insanlarla hem de mü’minlerin bir kısmıyla burada buluşuyor ve onları, burada yetiştiriyordu. Dâru’l-Erkâm’daki bu tebliğ ve eğitim faaliyeti yaklaşık altı yıl sürmüştü.⁵ Üstelik burada yetişen mü’minleri, kendilerine zimmetlediği Müslümanların evlerine de gönderiyordu. Böylece hem onları sahada istihdam ediyor hem de her evi, bir eğitim yuvasına dönüştürüyordu. Mesela H. Habbâb İbn-i Eret (radiyallahu anh), Dâru’l-Erkâm’ın müdavimlerinden biriydi ve Allah Resûlü, kendisine H. Saîd İbn-i Zeyd’i (radiyallahu anh) ve hanımı, H. Ömer’in kız kardeşi H. Fatima’yı (radiyallahu anhâ) zimmetlemişti. H. Habbâb, onların evine geliyor; kendilerine, inen sûreleri talim ediyor ve Allah Resûlü’nün mesajlarını ulaştırıyordu.

Mesuliyetimiz

Biz, bugün Müslümanlar olarak çok ağır bir mesuliyetin altında bulunuyoruz. Bir dönemde sahabe gibi seçkinlerle temsil edilen bu dava bugün, cılız iktidarımıza rağmen, ilâhî bir ihsan olarak omuzlarımıza yüklenmiş durumda. Burada “biz” derken İslâm’a hizmete gönül vermiş bütün inanan insanları kastediyorum. Bu işin şakası yoktur... Evet, sahabe rolünü üstlenmek çok ağır, ağır olduğu kadar da şerefli bir vazifedir. Böyle bir işin altından kalkabilmek, ancak kalbî ve ruhî hayatın devamlı kontrolüyle mümkündür. Yoksa rolünü güzel oynayamamış insan mahcubiyeti içinde sahneden tard edilme durumu da söz konusudur.